

הרשעים מרחמים על החיות ומתאכזרים לבני אדם

כי תועבת מצרים נזבח לה' אלקינו (שם)

המצרים טענו שאסור לשחוט בהמות שהם מעשי ה', ואכזריות היא לשוחטם, והשוחטם הוא אדם חסר רחמנות ליציר אלקים, וראוי להחזיק את הבהמות כקודש ולא לשוחטם, מכיון שאין להם שכל למנוע בעצמם את הריגתם. ושחיטת בעלי חיים היה דבר הנוגד את כל ההשקפה שלהם, שעשו עצמם כצדיקים מצילי בהמות, אבל "רחמנות" זו לא מנעה אותם מלהתאכזר ומלהעביר בפרך את בני ישראל.

ובזמנינו גם כן בארץ ישראל אנו רואים כזאת אצל החילונים הנזעקים נגד צער לכלבים וחתולים, כדי להראות עצמם שהם בעלי רחמנות, אבל עם זאת מוכנים להרוג לתאומם רבבות עוברים, וכן להרעיק את ילדי החרדים, ובאותו זמן ממש הם מתהדרים במדת הרחמנות שלהם כביכול לגבי בהמות ובעלי חיים שונים. [נידוע המעשה עם הגה"צ רבי ירוחם ממיר ששהה בברלין וראה שם גרמני שמנשק את כלבו, ואמר "כאן עוד יהרגו אנשים", וקרא עליהם את הפסוק: זובחי אדם – עגלים ישקון].

גאותו של פרעה גרמה לו שלא ליכנע

וישלח פרעה וכו' ויכבד לב פרעה (ט, ז)

מתפרש כאן בפסוק ששלח פרעה ונוכח שהנה לא מת ממקנה ישראל עד אחד, ובכל זאת ויכבד לבו ולא שלח את העם. ולכאורה כשראה פרעה שכל מקנה מצרים מתו וממקנה בני ישראל לא מת אחד, היה לו להיכנע, ואיך ניתן להבין זאת שכלל שגדל הנס, כך נעשה עקשן יותר.

אמנם פרעה בעל גאווה גדול ורשע גמור היה, וכשראה את גדולת הקב"ה, הקשה לבבו יותר, להתהדר בכך שאף על פי שרואים שהקב"ה הוא גדול מאד ונורא, הוא - פרעה - לא מפחד ממנו, וחשב בזה להתגדל בעיני המצרים שלמרות שאלקי ישראל גדול מאד, הוא לא מפחד ממנו, וזהו מפני שחזק הקב"ה את לבבו, וגרם לו לדמות לעצמו שדוקא בזאת שלא ישמע לקול הקב"ה, יעריצו אותו עמו עוד יותר כאלוה וכפי שעשה את עצמו.